

El sindicat nacional continua essent l'assignatura eternament pendent de Catalunya. La qüestió es mou entre els qui es mantenen purs, però testimonials, i els que han canalitzat les seves aspiracions a través dels grans sindicats estatals.

Sindicat nacional, entre purs i pràctics

Parlar de sindicat nacional al Principat de Catalunya no és en cap cas una tasca senzilla. Tot depèn de la definició del terme. Com que la interpretació és lliure, evidentment dins uns marges, la majoria de sindicats radicats a Catalunya s'atorguen el títol de nacionals.

Buscar al Principat un homòleg d'un sindicat nacional suficientment representatiu com el basc ELA-STB és impossible. Per sobre quedaran els que tenen autèntica representació nacional però que estan lligats a nivell estatal, i per sota quedaran els que no tenen cap dependència fora de la nacional, però la seva incidència en el món assalariat català és mínima.

Comissions Obreres (CCOO) i Unió General de Treballadors (UGT), sumen aproximadament el 78% (43,5% i 34,5% respectivament) de la representació sindical. D'aquests dos, CCOO és el que es reclama amb més autoritat com a sindicat nacional, tal com el seu nom els defineix: Comissió Obrera Nacional de Catalunya. La CONC està confederada amb la resta de CCOO estatals i disposa de representació internacional independent. A més, els seus esforços en normalització lingüística són prou reconeguts.

Un segon nivell de representativitat l'ocupa la Unió Sindical Obrera de Catalunya, que actualment té una representació aproximada del 5% i que és considerat com el més proper a Convergència i Unió. Segons Jordi Sansalvador, portaveu de la USOC, en pocs anys han ac-

centuat l'aspecte nacional del sindicat. De fet, l'afegitó Catalunya al final de la sigla és d'aquesta mateixa dècada. En l'USOC el grau d'independència de la formació parella a nivell estatal és bastant gran.

Després de l'USOC, i tan sols amb poc més d'un 1% de repre-

El Consell Econòmic i Social pot deixar al marge els sindicats estrictament nacionals en benefici de CCOO i UGT.

sentativitat, hi ha la Confederació General del Treball (CGT), ex-CNT-Catalunya. El seu grau d'independència respecte la formació a nivell estatal és molt gran, la seua definició autodeterminista figura en els documents interns.

"L'autèntic" sindicat nacional. A molt poca distància de la CGT se situa el sindicat més nacional, des del punt de vista organitzatiu. Es tracta de la Intersindical-Confederació Sindical de Catalunya (I-CSC). Aquest sindicat és el que més èmfasi posa en l'aspecte nacional. Anys enrere aquest havia de ser el gran sindicat nacional de Catalunya, però la seua història des-

del final del franquisme, amb sigles diverses entremig, és una constant de sumes i escissions. Segons el seu secretari d'organització, Jesús Malló, "l'autonomia real de sindicats com CCOO, UGT, USOC o CGT és discutible, ara, d'independència orgànica, res de res". Segons Malló hi ha una altra gran diferència amb la resta de sindicats: "A I-CSC no som una central sindical centralitzada. Cada centre té la seva autonomia, i l'únic límit és no actuar en contra del mateix sindicat". Aquest model, segons ells, els ha de permetre augmentar en representativitat, recollint tots els "cremats i desenganyats" dels altres grans sindicats.

Per Rafael Hinojosa, parlamentari i secretari d'afers sindicals de Convergència Democràtica de Catalunya, "ni els escàndols ni les crisis internes de CCOO i UGT no han servit als sindicats minoritaris per augmentar la militància, aquest és el seu problema, la manca de militància". I-CSC respon que el seu missatge es va escampant, a poc a poc, però segurs, i en canvi "l'estructura dels grans sindicats és del segle XIX, mentre que el sector econòmic ja és al segle XXI", afirma Malló. Amb tot, la Intersindical, en vista a les eleccions sindicals que començaran l'any 1998, ja ha establert una coordinació circumstancial amb la Confederació de Treballadors de Catalunya (antiga escissió de la CSC) i altres sindicats menors.

Quan es parla de sindicalisme nacional, i llegint documents, estatus i ponències, I-CSC queda com

l'autèntic representant de la definició. Alhora, però, aquest presumppte purisme és la principal crítica que reben de la resta de sindicats. Les principals crítiques que rep l'Intersindical és la marginació que han fet de l'acció sindical, la nul·la ampliació de la militància i l'exclusió de tot tipus d'acostament a cap altre sindicat que els resti la més mínima sobirania.

Segons Hinojosa, "el purisme nacional és una excusa per trencar els intents d'unió amb altres sindicats. A més, és un fals argument dir que la USOC te lligams estatals, o que CONC no són prou nacionalistes, al contrari, tenim molt a agrair al seu nacionalisme". De fet, I-CSC

reconeix que "alguna cosa han fet en l'aspecte nacional, però amb l'autoafirmació i el cofoisme en tenen prou".

Consell Econòmic i Social, el darrer repte. Aquesta situació fa anys que no es mou. I de moment tampoc sembla que hi hagi intencions de canviar-ho. Aquest cop però, hi ha un element que els ha d'incentivar a tots, sobretot als sindicats sense cap vinculació estatal. El Parlament aprovarà aquesta tardor el Consell Econòmic i Social, un òrgan consultiu de temes laborals que substituirà el Consell Català de Treball. De moment, però, UGT

i CCOO han deixat clar que només sindicats amb un alt nivell de representativitat poden estar en aquest organisme, cosa que significa que només aquests dos entraran al Consell. Segons Rafael Hinojosa, sindicats com I-CSC, CTC i USOC, "haurien de veure que no tenen futur, ja que seran exclosos del Consell. Si volen entrar-hi cal que creïn condicions per convergir entre ells".

A curt i a mitjà termini, tothom coincideix en el pessimisme pel que fa a la possibilitat de tenir un sindicat nacional veritablement representatiu. Segons Toni Delgado, sindicalista primer de CNT,

En la darrera manifestació de l'1 de maig, CONC, UGT i USOC van manifestar-se junts pels carrers de Barcelona. El clima que avui dia es respira és poc propici per la configuració d'un gran sindicat nacional.

ARXIU

A l'esquerra, el secretari general d'el-CSC, Miquel Porter Moix. A la dreta, el secretari general de CONC, Joan Coscubiela. Els grans sindicats es menjen el seu espai.

ARXIU / RICARD CUGAT

després dels difunts sindicats nacionals Confederació Sindical de Treballadors de Catalunya (CSTC) i de la Coordinadora Obrera Sindical, "tenint en compte la realitat del país, qualsevol impuls per un sindicat nacional exigeix el suport de les forces polítiques". Concretament Delgado apunta que "o bé les forces d'es-

querra catalanes fan un tomb nacional o bé una força nacionalista i d'esquerres potencia un sindicat nacional".

Després de diversos intents frustrats, Hinojosa és totalment pessimista: "ja he tirat la tovallola. No tenen visió de conjunt". D'altra banda Hinojosa reconeix que "val la pena fer un sindicat nacional,

A molts sindicalistes, en analitzar les causes de l'actual situació, els ve a la memòria la mort prematura de Salvador Seguí.

però no de manera tancada; ELA també surt d'Euskadi a negociar".

Recuperar Salvador Seguí.

Més enllà de conjeitures, cal tenir present que a Euskadi han tingut uns polítics preocupats per construir un sindicalisme nacional, potser a Catalunya, en canvi, aquest fet no ha tingut prou prioritat. La història recent de contínues escissions ha portat a la marginació dels més purs i ha fet que els més pragmàtics trobessin un espai propi dins dels grans sindicats, com és el cas de la darrera escissió de la CSC cap a Comissions Obreres. A la pràctica, aquests han trobat en CONC la possibilitat de treballar amb eficàcia en l'aspecte sindical i alhora en el nacional.

Amb tot, la tasca per assolir el sindicat nacional fort, homologable a ELA per exemple, és àrdua, però no impossible. A molts sindicalistes bregats, a l'hora d'analitzar les causes de l'actual situació els ve a la memòria de les oportunitats perdudes la mort catastròficament prematura de Salvador Seguí, el puntal que abans de la guerra del 36 aportava el nacionalisme al sindicat més fort. Encara avui s'arrossega el *big bang* posterior, i els sindicats minoritaris si no s'apressen davant dels nous reptes i la pressió dels grans sindicats, s'esllanguiran. Mentrestant, els altres, amb accions estètiques o reals, poden continuar, amb la potència dels forts, sense ser exactament un sindicat nacional.

Oriol Cortacans

EL TEMPS

vol crear una xarxa per a augmentar la seva difusió
Necessita **COL-LABORADORS/ES COMERCIALS** a la ciutat de

Castelló de la Plana

ES REQUEREIX

Creure en la necessitat d'un mitjà de comunicació útil per al conjunt dels Països Catalans
Facilitat de contacte i relació amb persones i col·lectius interessats en el nostre país i la seva cultura.
Temps parcialment disponible

S'OFEREIX

Integració en un equip humà obert i dinàmic
Contracte mercantil amb comissions i incentius en consonància amb l'esforç i els resultats

Interessats, escriviu a:

EL TEMPS

Aribau, 15. 4t 2a

08011 BARCELONA

(telèfon i adreça de contacte, imprescindible)